Edito: The revolution sounds like a whisper... Wat vind je in Rood nummer 35 (vers van de pers)?

Contributed by David Dessers
vrijdag, 25 april 2008 - Last Updated vrijdag, 25 april 2008

De nieuwe Rood is uit. Het nummer zal ondermeer verkocht worden tijdens de verschillende 1 mei-optochten en –feesten overal te lande. In het nummer vind je ondermeer een uitgebreide analyse van het regeerakkoord van Leterme I. Voorts ook een terugblik op de hoopvolle stakingsgolf die ons land de afgelopen maanden kende. Uiteraard maken we ook enkele pagina's vrij voor de herdenking van mei 68 en de explosie aan linkse activiteit die ermee gepaard ging. Voorts artikels over de SP-Nederland en de heikele positie van links in Italië na de recente verkiezingen. Tot slot brengen we de weergave van een uiterst leerrijke uiteenzetting van Eric Toussaint over links in Latijns-Amerika. Daarnaast natuurlijk ook de vaste columns, aankondigingen, boekrecensies etc. Bij wijze van smaakmaker publiceren we hier het edito.

Onder de kasseien, ligt het strand! Nog altijd. Mei 68 ligt precies veertig jaar achter ons en net als toen is er dringend nood aan een linkse revival. De internationale financiële crisis zou ons nog doen vergeten dat de grootste Belgische bedrijven nu al jarenlang hun winst met 10 tot 15% zien stijgen. In 2007 was dat niet anders en de banken publiceren al even optimistische winstprognoses voor 2008. De koopkracht van de werkende mensen en uitkeringsgerechtigden boerde tegelijkertijd stevig achteruit en het aandeel van de lonen in het nationaal inkomen zou gezakt zijn tot onder de 50%. Dat betekent in mensentaal dat alle werkende mensen samen net iets minder dan de helft van de geproduceerde welvaart krijgen toebedeeld. Tegen die achtergrond dient er zich een nieuwe regering aan die verder stevige cadeaus wil uitdelen aan de bedrijven in de vorm van lastenverlagingen en die de beperking van werkloosheidsuitkeringen in de tijd en andere "activeringsmaatregelen" voorstelt als sociale maatregelen! De PS maakt er deel van uit en steunt die nieuwe regering volop. De SP.A koos na de electorale opdoffer van vorig jaar voor de oppositie... maar vormt met dezelfde partijen als die van Leterme I de Vlaamse regering, die een soortgelijke politiek voorstaat.

De politieke hoop van de jongste maanden kwam dan ook niet uit de partijpolitieke hoek maar uit de basis van de vakbonden. De stakingsgolf die de laatste maanden ons land aandeed, toonde helder aan dat de mensen op de werkvloer diep geschokt zijn door die grove onrechtvaardigheid van stijgende winsten en almaar dalende koopkracht. Terwijl Electrabel mega-winsten boekt, mede dankzij oude publieke investeringen, krijgen de werkende mensen enkel een mega-factuur te zien... Het is die tegenstelling tussen bedrijven die goede cijfers laten optekenen en gewone mensen die almaar dieper in de buidel moeten tasten die zovelen terecht voor de borst stuit. Zelfs een

opiniemaker als Yves Desmet, wiens krant naar eigen zeggen “actief campagne voerde ten gunste van het generatiepact”, moest de jongste maanden toegeven dat de tegenstelling tussen de stijgende winsten en de dalende koopkracht te groot was geworden en dat de werknemers dus recht hadden op een deeltje van de gestegen winst. Naar aanleiding van 1 mei willen wij dan ook hulde brengen aan al die syndicale delegaties, aan alle militanten van welke vakbond ook, die echte durf aan de dag hebben gelegd, die hun nek hebben uitgestoken, die overwinningen hebben geboekt en die elk op hun manier de strijd hebben aangebonden met die grove onrechtvaardigheid die zo tekenend is voor de huidige situatie. In het meinummer van Rood publiceren we een artikel van Jef Vanderelst over deze stakingsbeweging voor koopkracht.

Elke regering die aantreedt dient eigenlijk afgerekend te worden op de vraag of haar beleidsdaden leiden tot een betere dan wel minder goede verdeling van de welvaart. Gedurende decennia ging het op zijn minst vooruit op dat vlak. Binnen de linkerzijde had je verschillende politieke perspectieven, maar de arbeidersbeweging in zijn geheel wist overwinningen binnen te halen. Er kwamen minimumlonen, de arbeidstijd werd verkort, vakantie werd betaald, de sociale zekerheid werd opgebouwd. Met andere woorden: het ging, goedschiks of kwaadschiks, vooruit. Al zeker 25 jaar is die situatie volledig omgekeerd. Het gaat niet meer vooruit, wie er ook deel uitmaakt van de regering. Jarenlang probeerde men dat nog verkopen met het argument van een sputterende economie en een zieltogende overheidskas, maar van die argumentatie blijft vandaag niet veel over. De welvaart neemt jaarlijks toe, de bedrijven blijven, ondanks de Amerikaanse vastgoedcrisis, goede resultaten neerzetten en toch gaan de mensen er niet op vooruit, integendeel het leven wordt elke dag duurder. En ondanks dat blijft ook de nieuwe regering maar uit hetzelfde neoliberale vaatje tappen. In nummer 35 van Rood vind je trouwens een uitgebreide analyse van dat regeerakkoord van Leterme I, bekeken door de links bril door onze redacteur Denis Horman.

De resultaten van de Franse zusterpartij van de SAP, de LCR, bij de recente gemeenteraadsverkiezingen tonen glashelder aan dat antikapitalistisch links helemaal niet veroordeeld is om “klein links” te blijven. In 134 Franse steden haalden de lijsten van de LCR meer dan 5 procent van de stemmen, waarmee ze de kiesdrempel moeiteloos halen. In 34 steden halen die lijsten zelfs meer dan 10 procent van de stemmen. Dat zijn méér dan hoopvolle scores voor een partij die 100% links staat. In dit nummer van Rood vind je trouwens een heel dossiertje over de moeilijkheden en mogelijkheden van radicaal links in Europa. Natuurlijk kan alles nog beter en daarom grijpt de LCR die hoopvolle uitslagen aan om werk te maken van een bredere antikapitalistische partij, die moet kunnen uitgroeien tot een werkelijk instrument in handen van de werkers om de neoliberale politiek stokken in de wielen te steken en de hoop op een socialisme van de 21ste eeuw, zoals het in Latijns-Amerika wordt genoemd, moet kunnen doen heropleven op het Europese continent.

En zo komen we terug bij het begin van dit edito en de kasseistenen van 68. In dat gezegende jaar raakte de geschiedenis in een stroomversnelling. In de VS kende de beweging tegen de oorlog in Vietnam een hoogtepunt en tegelijkertijd zakten de Amerikaanse troepen steeds harder weg in het oorlogsmoeras. De Praagse lente zette democratische hervormingseisen binnen het socialisme hoog op de agenda. En in Europa luidden de studentenrevoltes een vernieuwd elan van de antikapitalistische beweging in. Uit 68 groeiden wereldwijd talloze nieuwe linkse en revolutionaire bewegingen en miljoenen mensen wereldwijd hunkerden naar een nieuwe, egalitaire en democratische maatschappijvorm, naar een waarachtig socialistisch alternatief. Vandaag weten we natuurlijk dat het allemaal anders is gelopen. De bureaucratische kaste begroef de hoop op een democratisch socialisme onder een grote hoop repressie tot ze zelf in 1989 in elkaar stuikte en het kapitalistische hazenpad koos. Sinds de jaren 80 rukte het neoliberalisme op, met Reagan en Tacher als voorhoede, en slaagde het erin onze planeet fundamenteel weer op kapitalistische koers te zetten. De linkerzijde kreeg een uppercut die ze slechts moeizaam weer te boven komt. De andersglobalistische manifestaties sloegen de neoliberale consensus aan diggelen. In zowat alle Europese –behalve België – werden er terug antikapitalisten verkozen in de parlementen. En in Latijns-Amerika gaat men terug over tot nationaliseringen en wordt er weer gesproken over socialisme en revolutie. Wedden dat het in Europa ook al gebeurt, al is het dan op fluistertoon. Like

a whisper, zoals Tracy Chapman het zong.